

„Já nemám pána, hochu. Už dlouho ne. A vidím dobře. Co chci a kdy chci.“

To bylo to poslední, co Harriette Fairchildová slyšela, než definitivně ztratila vědomí.

Londýn, 21. 9. 1768

„Vaše hraběcí Milosti, je zde nějaký pán a přeje si s vámi mluvit o samotě.“

Mezi mnou a mou ženou byla vysoká police plná knih, proto jsem nemohl mluvčího vidět. Podle trochu nakřáplého hlasu jsem ale snadno poznal Johana Samuelsona, který měl na starosti náš londýnský dům. Pár vteřin bylo ticho, Elizabeth si nejspíše četla vizitku, kterou ji majordomus předal.

William ke mně zvědavě zvedl obličejík, aby se ubezpečil, že plně věnuji pozornost jeho počínání. Stál na židli, aby dosáhl na velký stůl v naší knihovně, a právě přerovnával barevné cínové vojákky představující francouzskou kavalerii. Když jsme miniaturní vojska společně rozkládali mezi knihy a listy papíru, volně jsem se inspiroval rozestavením před bitvou u Fontenoy. Williamovi se však barevní koníci zjevně líbili víc pohromadě, proto je teď skládal blíže k sobě. Nebo mu možná přišlo nové postavení výhodnější. S pobavením i údivem jsem si pomyslel, že kdyby před třiadvaceti lety maršálu de Saxeovi radil můj tříletý syn, možná bych nevyvázl jen se zraněním.

Bylo po osmé hodině večerní a my s Elizabeth jsme celý dnešní den i večer strávili s dětmi – zítra je totiž nejspíše celý den neuvidíme. Margaret i William byli unavení celodenními hrami, ale ještě zbývalo pár chvil, než je chuťvy uloží do postele. William se věnoval svým vojákům a Margaret ukládala panenky do domečku pod bedlivým a občas vynucovaným dohledem své matky.

Nikoho jsme nečekali, proto mě nenadálá návštěva překvapila a nemohl jsem říct, že příjemně.

„Pan Jeffery Sims, Esq.“ přečetla Elizabeth nahlas, asi abych to také slyšel.

V jejích slovech jsem zachytil nepatrné rozladění. Já jsem pana Jefferyho Simse znal jen od vidění. Neužitečný, asi třicetiletý hejsek, který žil z dědictví po otci a věna manželky, častý návštěvník večírků a heren, o kterém šly řeči, že jeho nákladný životní styl rodinnému jmění již značně pustil žilou. Nepřekvapilo by mne však příliš, kdyby ho má žena potkávala častěji.

„Uved'te ho, Samuelsoně,“ rozhodla se Elizabeth nakonec.

„Ale mylady, pan Sims si přeje...“

„Uved'te ho, prosím.“

Majordomus si dobře uvědomoval, že slyším každé jejich slovo, a věděla to samozřejmě i Elizabeth. Svým rozhodnutím tak dávala najevo, že si přeje mou přítomnost. Po šestnácti letech manželství již mnoho našich rozhovorů probíhalo beze slov.

„Jak je ctěná libost, mylady,“ odvětil Samuelson neutrálně a s tichým klapnutím dveří odešel.

Trvalo jen okamžik, než panty vrzly znovu.

„Mylady, je mi potěšením se s vámi opět setkat.“ Sims mluvil zdvořile, ale přehnaně chladně, jako by přemáhal vztek nebo možná strach.

Znovu bouchly dveře, jak za sebou Samuelson zavřel.

„Pane Simsi,“ odpověděla má žena stejně zdvořile a se stejným odstupem. „Představuji vám lady Margaret, komtesu z Wavesbury. Jak se říká, Maggie?“

„brý 'čer,“ ozvalo se nesmělé zamumlání.

„I vám dobrý večer, mylady.“

„Čemu vděčím za potěšení z vaší návštěvy, smím-li se zeptat?“ pobídla ho Elizabeth po pár vteřinách trapného ticha.

Sims si nervózně odkašlal. „Je mi to nepříjemné, mylady, ale má situace mě nutí předložit vám jistý návrh. Viděl jsem vás předevcírem U Korunované hlavy.“

„Jistě, já vás také, pane Simsi,“ opáčila již netrpělivě. „Hráli jsme farao u stejného stolu. Přišel jste mi blahopřát?“

Další nervózní kašel. „Jistě byste nebyla ráda, kdyby se váš manžel dozvěděl, že navštěvujete taková místa a věnujete se hazardu.“

Elizabeth v sobě objevila vášeň pro hazardní hry asi před dvěma lety, když jsme začali trávit v Londýně delší dobu. Věděl jsem, že navštěvuje některé londýnské herny a toleroval jsem to, nebyla jediná žena z lepší společnosti, která měla takového koníčka. Nebyla to pro ni závislost, hry jako farao nebo vrhcáby představovaly způsob, jak si odpočinout a pročistit si hlavu. Nevadilo mi to, byl to jeden z mála hříchů mé ženy, spíše jsem na ni byl hrdý. Zejména proto, že Elizabeth na rozdíl od mnoha jiných hazardních hráčů vyhrávala a vyhrávala hodně. Měla dobrou hlavu na čísla, dobrou paměť a dobré oči, takže se nenechávala snadno ošálit. Vlastně jsem jí již před více než rokem přestal dávat peníze na její dobročinné aktivity. Provoz nalezince U Svatého Jiljí, kterého byla patronkou, dokázala dlouho bez obtíží financovat sama. Její hráčské úspěchy však vedly také k nepříjemnostem. Někteří majitelé heren jí chtěli bránit ve vstupu, ale většinou stačila malá intervence z mé strany, aby potíže ustaly. Samozřejmě jsem ji nikdy nenechal samotnou a přítomnost jejího doprovodu, nejčastěji vrchního seržanta McAutieho nebo někoho jiného spolehlivého z mého regimentu, většinou stačila odradit ty, kteří by ji chtěli obtěžovat.

Logickým důsledkem jejích výher však bylo také to, že jí někteří lidé dlužili nemalé obnosy. Elizabeth byla velkorysá, nehrozilo, že by, jako někteří další věřitelé, nechala dlužníkům lámat prsty nebo trhat nehty. Když však věděla, že

dotyčnému peníze nechybí, předala úpisy některému z mých advokátů a ten pak zjednal rychlou nápravu. Předpokládal jsem, že návštěva a neobratné vydírání ze strany pana Simse bude mít za účel žádost o odložení nebo zrušení nějakého dluhu ze hry. Pohládl jsem hrajícího si Williama po hlavě a začal vstávat, abych nezvaného hosta vykázal pryč. Klidný hlas mé ženy mě však zarazil.

„Můj manžel ví, že jsem byla předevcírem U Korunované hlavy. Po schůzce našeho dobročinného spolku se tam vždy zastavím, když je čas. Dokonce...“

„A ví lord Wavesbury i to ostatní?“ skočil jí Sims nezdvořile do řeči. „Já vás viděl, viděl v té tmavé chodbě z herny. Pozoroval jsem vás po celou dobu, kdy jste se líbala s tím mladým důstojníkem, který vás pak doprovodil do kočáru vašeho muže. Nepochybuji, že nezůstalo jen u polibků...“

To tedy, zatraceně, nezůstalo, pomyslel jsem si pobaveně. Nicméně i když to byl hrubý idiot, potěšil mne tím, že mne označil za mladého.

„Jaká je tedy cena za vaši diskrétnost, pane Simsi?“ zeptala se Elizabeth pomalu, s jasným ironickým podtónem. „Váš úpis nebo snad něco víc?“

Musela vědět, že slyším každé jejich slovo a začínám se bavit stejně dobře jako ona. Znovu jsem se posadil, kývnutím ocenil Williamovy manévry a poslouchal dál.

„Jistě by dokázalo pokazit velký den vašeho muže, kdyby vaše nevěra vyplula na veřejnost,“ pokračoval Sims.

Po letech jsem se již povýšení nedokázal vyhnout. Generálská hodnost byla v platnosti a zítřejší audience u krále měla vše završit.

„Rozumím, pane Simsi,“ odvětila Elizabeth na oko zkroutěně. „Stále jste však nesdělil své požadavky. Chcete peníze? Více než těch pět set liber, co mi dlužíte?“

V duchu jsem hvízdal. Pro obyčejného člověka to byly ohro-

mné peníze. Byly to nejméně dva roční platy dobrého právníka, sluha nebo někdo manuálně pracující takovou částku v životě neviděl. Také to bylo dost na zruinování jednoho neobratného smolaře.

„To také,“ opáčil Sims okamžitě. „Ale to není vše. Zúčastníte se zítřejší audience, setkáte se s ministerským předsedou...“

„To máte samozřejmě pravdu,“ řekla Elizabeth, když na chvíli zmlkl.

„Hrabě z Chathamu hledá sekretáře,“ oznámil Sims skoro šeptem. „Chci to místo. Potřebuji vaši přímluvu, musíte jeho lordstvo přesvědčit.“

Překvapil mě hned dvakrát. Tím, že někdo jako on shání práci, i tím že ví, že William Pitt hledá tak důležitého úředníka.

„Nejsem si jistá, jestli to dokáží,“ odpověděla Elizabeth zamyšleně. Nejspíš si kladla stejné otázky jako já, proto ho hned neodbyla. „Neznám lorda Williama příliš dobře. Máte nějaký vážný důvod ucházet se o to místo?“

„To je má věc,“ odsekl neurvale. „Vaše je ho přesvědčit. Třeba tak, jak jste přesvědčila toho důstojníčka U Korunované hlavy.“

To stačilo. Ovládl jsem se, abych nepraštil pěstí do stolu a nerozházel Williamovi vojáčky, ale i tak jsem vstal prudce za židle a vystoupil zpoza knihovny. Elizabeth seděla v křesle zády ke mně, Margaret, kterou hovor dospělých už začal nudit, si hrála u jejích nohou. Jeffery Sims v křiklavě žlutém obleku a sněhově bílé paruce se jí s podivným výrazem v napudrovaném obličejí díval do očí. Teď však zděšeně pohlédl na mne.

„Hrabě Wavesbury..., co vy tady?“

Došel jsem k sedící Elizabeth a jemně ji uchopil za zvednutou dlaň.

„Už jste skončil s urážkami mé ženy?“ zeptal jsem se.

„Máte na práci něco neodkladného pozítří ráno? Můj sekundant se s vámi spojí...“

Dvakrát na prázdno polkl. Hrozba v mém hlase musela být evidentní, protože i Margaret na mě překvapeně obrátila svá obrovská zelená kukadla. Usmál jsem se na ni a mé vražedné myšlenky trochu ochladly.

„Ale..., ale, mylord, já...“, koktal Sims a zoufale se snažil zachránit situaci. „Přišel jsem..., přišel jsem vás varovat. Vaše žena není taková, jak si myslíte. Ona hraje hazard a...“

„...a zatraceně lépe než vy. To vím,“ nenechal jsem ho domluvit.

„A taky..., a taky, musíte mi věřit...“, vyřázel ze sebe. „Taky vám byla nevěrná. V herně U korunované hlavy s jedním důstojníkem...“

„To jsem byl já, vy idiote,“ neudržel jsem se.

„Davide, jsou tu děti,“ napomenula mě Elizabeth klidným hlasem.

„Vy..., já...“, nechápal Sims. Skoro se zdálo, že omdlí. „Nechápete..., já musím... Já..., já..., Vaše lordstvo, omlouvám se. Moc se omlouvám, udělal jsem chybu.“

Několikrát se uklonil a pak se rozběhl pryč. Prudce rozrazil dveře a pak prchal dál, jako bych ho chtěl na místě zabít. Zaslechl jsem zvuk převráceného nábytku, překvapeně vykřiknutí nějaké služky a vzápětí prásknutí vstupních dveří.

Sklonil jsem se a vzal do náruče Margaret, která začínala popotahovat. Simsův překotný útěk ji vystrašil.

„To bylo zvláštní,“ poznamenal jsem zamyšleně.

Elizabeth vědoucně pokývala hlavou. „Bojím se, že toho člověka jsme asi neviděli naposledy. Ale vyděsil jsi ho víc, než kdyby se mu zjevil samotný ďábel.“

Druhého dne po podivné návštěvě pana Simse jsme se s Eli-

Ještě jednou děkuji za varování, pane McCabe.“

Elizabeth napsala krátký vzkaz pro Mary a rozloučila se se spícími dětmi. Mezitím jsem nechal vyměnit koně u našeho kočáru za čerstvé. Jen jsem litoval, že kromě vrchního seržanta McAutieho nemám k ruce víc svých spolehlivých vojáků.

Netrvalo ani půl hodiny, a už jsem pomáhal své ženě do dvířek kočáru.

„Někam se chystáte, mylorde? Takhle pozdě v noci?“ ozval se ze tmy ironický hlas.

Ze stínů i z postranních uliček vystoupilo asi patnáct tmavě oblečených mužů. Čtyři nebo pět jich dokonce dorazilo v sedle. Parker si s sebou musel vzít většinu pochůzkářů z Bow Street. Několik se jich pro jistotu postavilo vedle zapřažených koní a chytili je za postroje.

„Co si přejete, Parkere?“ zkusil jsem blafovat. „Jak jste říkal, je pozdě. Přijďte ráno.“

Ve tmě se nedal rozeznat jeho výraz, ale vytáhl z rukávu jakýsi stočený list papíru.

„Lady Elizabeth, hraběnko z Wavesbury, jménem Jeho Veličenstva Jiřího III. vás zatýkám pro vraždu pana Jefferyho Simse.“ Snažil se mluvit formálně, ale hluboké zadostiučinění se nedalo přeslechnout. „Pojďte, prosím, ven.“

Věděl jsem, co v listu uvidím, přesto jsem natáhl ruku. „Mohu se podívat?“

„Jistě, mylorde. Na to máte právo,“ přisvědčil ochotně a podal mi list.

Pouze ve světle pouliční lampy a kočárových luceren byl obtížně čitelný, ale na zatykači bylo zhruba to, co jsem po rozhovoru s McCabem očekával. Podepsán byl zastupujícím smírčím soudcem M. Grahamem a visela na něm pečeť

magistrátu v Bow Street. Elizabeth mezitím důstojně vystoupila z kočáru.

„Doprovodím svoji ženu, Parkere,“ oznámil jsem a vrátil mu list.

„To není nutné, mylord,“ opáčil mladý Běžec bez zaváhání.

„Trvám na tom,“ řekl jsem. „Nenechám ji v Newgate samotnou.“

„Já na tom také trvám, vaše lordstvo,“ odvětil samolibě. „Jestli chcete do Newgate, klidně vás také nechám zavřít. Ale každého zvlášť, ne abyste se mohli domlouvat. Můžete svou ženu navštívit zítra a domluvit s ředitelem vězení její ubytování. Paní hraběnka jedna noc na slámě mezi krysy jen prospěje. Možná potká i nějakou novou zábavnou společnost.“

Arogantní tón, kterým mluvil, mi ulehčil rozhodování. Bez náprahu jsem ho sevřenou pěstí udeřil do obličeje. Když se chytil za nos a odvrávoral, kopl jsem ho těžkou vojenskou holínkou do rozkroku. Zaskučel a zhroutil se na dlažbu.

„Davide, proboha, já s nimi půjdu!“ ozvala se Elizabeth, ale už jsem ji neposlouchal.

Uhnul jsem ráně obuškem a loktem poslal pochůzkáře na zem za jeho nadřízeným. Z kozlíku kočáru se ozvalo burácivé zařvání a vrchní seržant McAutie skočil přímo mezi muže z Bow Street. Rozlétli se kolem jako kuželky, ale vzápětí se na ohromného horala sesypali ze všech stran.

Rány na něj pršely, ale nezůstával nic dlužen, a ještě na mne stačil zavolat: „Utečte, pane. Vemte mylady. Já ty anglický parchanty zdržím.“

„Máte to u mne, vrchní seržante,“ přikývl jsem.

Popadl jsem za předloktí jezdce, který se na mne rozpřáhal, a strhl ho z koně. Vzápětí jsem seděl v sedle místo něho.

„Beth!“

Napřáhl jsem ruku ke své ženě a kopancem srazil pochůzkáře, který se na ni sápal. Chytil jsem ji za paži a vytáhl k sobě. Pak jsem patami pobídl koně do cvalu. Nějaký muž se nám postavil se zvednutou rukou do cesty. Měl však dost rozumu, aby v poslední chvíli uskočil.

Vzápětí jsme se již hnali tmou pryč. O směru jsem příliš neuvažoval, měl jsem co dělat, abych udržel Elizabeth, ale tušil jsem, že Hannoverské náměstí jsme opustili po Hannover Street na východ.

Elizabeth ke mně otočila bledý obličej. „Zbláznil ses, Davide? Vždyť tě taky zatknou. A teď bude každý přesvědčený, že jsem toho Simse zabila.“

„Dokud nás smrt nerozdělí, pamatuješ? Heá!“

Pobídl jsem koně ještě k větší rychlosti a pomohl Elizabeth posadit se o něco pohodlněji.

„Musíme se někde na chvíli schovat, než se rozhodneme co dál,“ řekl jsem. „K Mary nemůžeme, tam půjdou nejdříve.“

Chvíli mlčela, zdálo se, že přemýšlí.

„Něco mě napadlo,“ oznámila mi. „Vím o jednom místě na Chandos Street.“

„To není dobrá čtvrť,“ odpověděl jsem pochybovačně. „Je to blízko toho nalezince U Svatého Jiljí, který podporuješ. Nemám pravdu?“

„Ano,“ přikývla, „bydlí tam kuchařka, která v nalezinci vaří. Můžeme se u ní ukrýt.“

„Nevydá nás?“ zeptal jsem se opatrně. „Parker na nás jistě hned ráno vypíše slušnou odměnu.“

„Mary-Rose? Dala bych za ni ruku do ohně. I za jejího Clauda,“ odpověděla rozhodně.

